

ÖTEKİ YAYINEVİ ÇOCUK KİTAPLIĞI

HALİME YILDIZ

UÇURTMAYLA
BALIK TUTMAK

Resimleyen: Halime Yıldız

UÇURTMAYLA BALIK TUTMAK
ÖTEKİ YAYINEVİ

Çocuk Kitapları

Deneme

Yazar

Halime Yıldız

Resimleyen

Halime Yıldız

Grafik Tasarım

Özgür Yurttaş

1. Baskı

Ocak 2020

© Öteki Yayınevi

Sertifika No: 34460

Baskı ve Cilt

Ceylan Matbaası

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Güven İş Merkezi B Blok No: 318

Tel: (0212) 613 10 79

Yönetim Yeri

Eğitim Mah. Saygı Sok. Selimoğlu Sitesi

17 A Kadıköy / İstanbul

Tel: 0216 405 25 22

ISBN: 978-975-584-354-4

UÇURTMAYLA BALIK TUTMAK

Halime Yıldız

Halime Yıldız

Çocukluğum ıhlamur, gül ve orman kokusundan oluşan şahane bir Balkan reçelidir. Papatya toplayarak kazandığım ilk para, bu yaşlarda bana emeğin önemini işaret etti.

Köprüleri severim. Adımın ilk harfinin köprüye benzediğini fark edince çok mutlu oldum. Tıpkı babamın, adımın içine adını gizlediğini öğrendiğimde mutlu olduğum gibi. Köprü olup iki yakayı birleştirmek mucizeli bir eylemdir. Ama akan bir nehir olmanın güzelliği bambaşkadır.

Çocukken gezgin olmak en büyük düşümdü. Bu düşümü gerçekleştirmek için uzun süredir *dünya kazan ben kepçe geziyorum*. Yolların bana anlattıkları, en az kitapların anlattıkları kadar etkileyici.

KİTAPLARIM: *Sensizlik Yüreğimin Deprem Kuşağı, şiir; Kadın Suretleri, şiir; Yorgun Atlar Tekkesi, gezi-deneme; Uçurtmayla Balık Tutmak, deneme; Udumbara, şiir; Ve, öykü; Kertenkelime, deneme; Sudanya Gezegeni, masal; Şehzadenin Sırrı, masal; Doremi Selami, öykü; Buyruklu Yıldız, çocuklar için şiirler.*

MAZHAR AMCA

Dalmış düşünüyordum.

Ay neden barut gibi kokar?

Mavi balinanın dili bir filden daha ağır olmasına rağmen boğazı neden bir greyfurt geçecek kadar dar?

Akrebın kanı neden beyaz? Üç yıl hiçbir şey yemeden nasıl yaşar?

Tam o anda Mazhar Amca'yı gördüm. *Şiir Amca* dedik biz ona. Çocuklara harika şiirler okurdu.

Küçük sandalıyla sabahları denize açılırdı. Çocuklar onun okuduğu şiirlere bayılırdı. Bir gün Sunay Akın'ın *Alacaklı* şiirini okumuştı. Şiiri öyle sevmiştik ki hemen ezberlemiştik.

*yol kenarındaki
yağmur mazgallarını
kumbara sanıp
harçlığımı atardım
bu yüzden en çok
denizden alacaklıyım*

Mazhar Amca denize açıldığında, çocukken kumbara sanıp yağmur mazgallarına attığı bozuk paraları mı arıyordu acaba?

Denize oltayı attığı zaman balık mı bekliyordu, çocukluğunu mu?

Bir gün sordum:

“Heybende sürekli kâğıt ve kalem taşıyorsun. Ne yazıyorsun çok merak ediyorum Mazhar Amca?”

Güldü:

“Deneme.” dedi.

“Yazmayı mı deniyorsun? Yazmayı bilmiyor musun?”

“Ho ho hoooooo!” diye öyle bir güldü ki, göbeği hâlâ gözlerimin önünde zıplar.

“Çocuğum” dedi, “Bizi düşündüren, sıcacık anlatımı olan yazılara *deneme* diyoruz. Bu tür yazılar ufku-muzu açar. Ben çocuklar için denemeler yazıyorum.”

Şaşırdım.

Kitapları da varmış Mazhar Amca'nın. Bilmediğim için biraz da utandım.

Başımı okşadı Mazhar Amca ve bir şeyler söyledi. Söyledikleri galiba şiirdi.

*denemedenden bilemezsin sobanın sıcaklığını
bakarak göremezsin her şeyi
çeşit çeşit kitaplar oku, okudukça büyü
hep dene çocuğum
deneme okumayı da dene*

PABUCUMUN ADI GEVEZE

Kuşların dilini bilseydim, en çok göçmen kuşlarla konuşmak isterdim.

Geçtikleri ve gittikleri yerleri sorardım onlara. Öykü doludur mutlaka yolculukları.

Pabuçlarıma isim takmıştım küçükken.

Geveze!

Geveze'yle gitmediğimiz yer kalmayacaktı.

Söz vermiştik birbirimize.

Kuşlarla aynı dili konuşmuyoruz!

Başka ülkelerin insanlarıyla da aynı dili konuşmuyoruz.

Herkes aynı dili konuşsa ne güzel olur, diye düşünürken öğretmenimin sözünü anımsadım.

“Dillerin çeşitliliği zenginliktir!” diyordu. Binlerce dilin konuşulduğu bir dünyada yaşıyorduk.

Dünyada en çok dil bilen kişi, tam otuz beş dil konuşuyormuş.

Polonyalı bir göz doktoru, herkesin birbirini anlaması için bir dil uydurmuş, adına da *Esperanto* demiş. Bunu yaparken var olan dillerden faydalanmış.

Uydurduğu dil sayesinde iletişim zorlukları aşılr diye düşünmüş. Esperanto uluslararası bir dil olmayı başaramamış. Ama bunu başaran bir dil var bence.

Beden dili!

Örneğin gülümseyen bir yüz, bütün dillerde aynı anlama gelir. Yüzümüzdeki kırk üç kas, on binin üzerinde yüz ifadesi oluşturabilir. Temel duygular bütün kültürlerde, insan yüzüne aynı şekilde yansır. Doğuştan kör kişilerde de aynı ifadeler olduğu için bu ifadelerin sonradan öğrenilmediğini söyleyebiliriz.

Bedenimiz evrensel bir dil.

Bütün dünya ülkelerinde arkadaşlarım olsaydı ne güzel olurdu!

Misafirliğe giderdim onlara.

Eskimo arkadaşım ile penguenlerle oynar, Kenyalı arkadaşım ile fillerin hortumunda sallanırdık. Mısırlı arkadaşım ile deveye binerdik.

Değişik isimleri olurdu hepsinin.

İçlerinden biri, Orhan Veli'nin şiirindeki *Hoy Lu-Lu* şarkısını söylerdi belki.

*İsterim benim de acayip isimleri
Hiç duyulmamış arkadaşlarım olsun
Onlarla Madagaskar limanlarından
Çin'e kadar yolculuk yapmak isterim
İsterim içlerinden bir tanesi
Vapurun güvertesinde yıldızlara karşı
"Hoy lu-lu" şarkısını söylesin her gece
Ve bir gün ansızın bir tanesine*

*Rast gelmek isterim
Paris'te...*

Samet Behrengi'nin *Küçük Kara Balık* kitabını bir solukta okuyup bitirenlerdenim ben.

Küçük Kara Balık, amaçsızca yüzmekten bıkip başka yerlerde neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Ve çok büyük sözler söylüyordu.

“Ben yaşamanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyorum; durmadan aynı şeyleri yapmak, yaşlanana kadar başka bir şey yapmadan yaşamak olmaz; dünyada yaşamanın anlamı bundan daha fazla olmalı!” deyip bir maceraya atılıyordu.

Çok yaşayan mı çok gezen mi bilir, ben biliyorum.
Çok gezen!

Ama okuyarak da gezebilir insan.

“Hem çok okumalı hem de çok gezmeli.” dedi Geveze.

Ablam bir oyun öğretti bana.

Gözümü kapatıp dünya haritası üzerinde parmağım ile rastgele bir yer işaretliyorum. Parmağım hangi ülkeyi gösteriyorsa o ülke ile ilgili araştırmalar yapıp hayallerimde oraya gidiyorum.

Kimi zaman da güzel ülkemde geziyorum.

Kendime *Harita Gezgini* diyorum.

Çocuk kitaplarının en çok okunan yazarı Jules Ver-

ne'nin küçük yaşta evden kaçtığını ve uzun yolculuklara çıkmak için gemiye bindiğini biliyor muydunuz?

Ama babası tarafından yakalanmış ve çok kötü dövülmüş.

Yalvaran gözlerle bir daha kaçmamasını isteyen annesine söz vermiş Jules Verne.

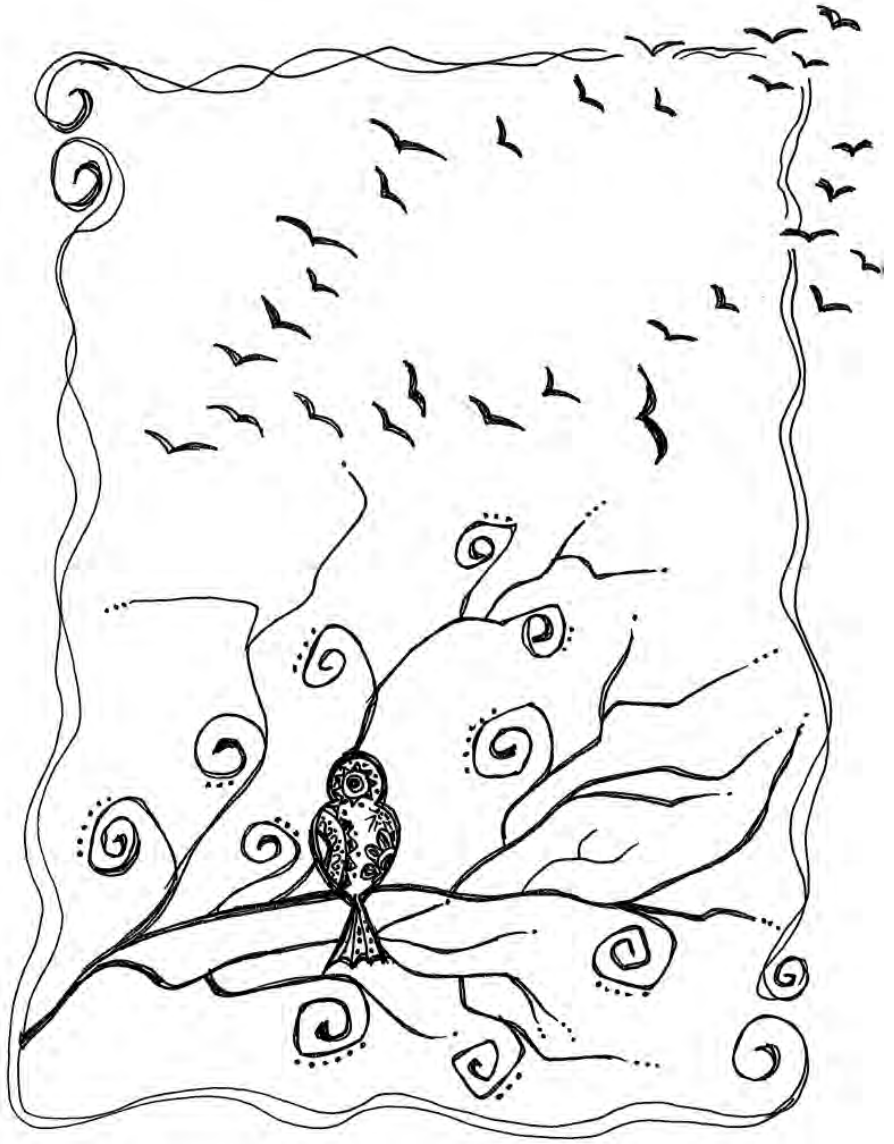
“Bir daha kasabadan kaçmayacağım. Ama hayallerimde çok uzak yerlere yolculuklar yapmama engel olamayacaksınız.” demiş.

Hayallerini, yaşadığı sürece yazmış Jules Verne. Bilimsel kurgular yapmış onlara. Bazıları ona *Bilim Falcısı* der.

Çocukluğunda uzak ülkelere gitmeyi başaramayan Jules Verne, kitaplarından kazandığı parayla yıllar sonra bu hayalini gerçekleştirmiş.

Demiştim ya! Küçükken pabuçlarıma kaş göz çizip isim taktım diye... Pabuçlarım büyüdü, numaraları her yıl değişti. Ama adları hiç değişmedi. Şu anda ayağымda 37. Geveze var.

Geveze'yle gittiğim yerleri de yazdım. Ama o yazılar, Yorgun Atlar Tekkesi adını verdiğim gezi-deneme kitabımda.

KUŞÇA KONUŞALIM ANNE

ayrı diller konuşmayalım anne
kuşlar gibi anlaşalım
yaralanan kuşları beklermiş
göç sürüsünden dönenler
yaralılarımızı bekleyelim anne
terk etmeyelim gece karanlığına
yol alma hırsı büyütmeyelim
içimizdeki sevgiyi çoğaltalım
kuşça sevelim
herkes kuşça öğrensin anne

DÖRT SEÇENEK

Amerika'da düzenlenen Dünya Özürlüler Olimpiyatı'nda çok ilginç bir şey olmuş.

100 metre yarışı başladığında koşuculardan biri düşmüş ve acıyla bağırmaya başlamış.

Sonra ne olmuş dersiniz?

a. Diğer koşucular yarışmaya devam etmiş.

b. Düşen koşucu saçlarını yolmuş.

c. Koşucuların hepsi geri dönüp düşen koşucuyu kaldırmış.

d. Yarışmayı düşen koşucu kazanmış.

Heeey!

Her gün onlarca test çözen, çoktan seçmeli çocuklar! Haydi, yanıt verin bakalım soruya.

Dört seçeneğiniz olmasaydı kim bilir ne ilginç yanıtlarınız olurdu.

Testler, yaratıcılığımızı ve hayal etme gücümüzü engelliyor.

Düşen koşucuya gelince...

Diğer zihinsel özürlü koşucular geriye dönmüş, düşen koşucuyu kaldırıp öpmüşler. Üzülmemesi için teselli etmişler. Ve hep beraber yürüyerek yarış çizgisini geçmişler. Seyirciler gözyaşlarını tutamamış.

Birbirimizi geçmek üzerine kurgulan öğretim sistemi bir daha düşünsek diyorum!

Başarı, birinci olmak değildir bazen.

Hayat da yarış değildir zaten.

Kişinin başarısı belki de her gün kendini geçmesidir. Başkalarına karşı kazanılan başarılar geçicidir. Önemli olan birini geçmek değil, kendimizi geçmektir.

Yanıtları seçenekli testler, kelebeksiz bahara benzer.

Kelebeksiz ve çiçeksiz...

Kelebeksiz ve çiçeksiz baharlar da bitmemiş resme benzer.

Özellikle Türkçe derslerinde, yorumlarım ve düşüncelerim seçeneklere sığmaz benim.

Bir maymun bile yanıtlayabilir seçenekli test sorularını. Verin eline bir kalem, işaretlesin doğru yanıtları. Dört seçenekli bir testte yüzde yirmi beş doğru yapma şansı vardır. Yani büyük bir ihtimalle maymun sınıfını geçer. Hatta diploma bile alır.

İnsan en çok neye bakarsa bir süre sonra onun özelliklerini taşımış. Dikkat edelim, hayatımız da dört seçenekli olmasın!

Seçenekleri çok, yorumları geniş ve hayalleri büyük olmalı insanın. Büyük bilim adamı Einstein “Hayal bilgiden önde gider.” diyor.

Kelebekler ve uğur böcekleri hayal kurmayanları gıdıklar!

Gülmekten ölürsünüz sonra

ÇOCUKLARIN KALBİDİR ÇİÇEKLER

kelebeklerin
sırrını saklar çiçekler
çiçekler
gölmek gibi bir renge benzer
boncuk mavidir gölmek
dedemin yüzüdür
martılarla dolu gökyüzüdür

notaları ipekten
bir şarkıdır kelebekler
yaprak gemilerle
rüya taşırlar
gece gündüz demeden

şşşşt!
kelebek sırrıdır
kimse bilmez bunu
çocukların kalbidir çiçekler

NOEL BABA'NIN ADRESİ

Paltomu giydim, atkımı taktım. Eldivenlerimi de giydim. Sonra çizmeler...

Yaşşşasıın!

Kar yağıyor kaaaar!

Çok heyecanlıyım, dün akşam arkadaşlarımla telefonda konuştum. Geçen kış kurduğumuz hayali gerçekleştireceğiz bugün.

Kent Meydanı'nda toplanıp sınıf mevcudu kadar kardan adam yapacağız.

Bütün kardan adamların adı olacak. Meydan, kardan adamla dolacak.

Herkes geldi.

Uzun kısa, zayıf şişman, şapkalı şapkasız, türlü türlü kardan adam yaptık. Görenler çok şaşırdı. Bol bol fotoğraf çektik. *Kardan Adam Meydanı* koyduk meydanın adını.

Eve geldiğimde annem söyledi, yılbaşı akşamına iki gün kalmış. Ama Hıristiyan inancına göre Noel, 25Aralıkmış.

Sözcük olarak *doğum* anlamı taşıdığı için İsa peygamberin doğum gününe *noel* adı verilmiş.

Öğrenince çok şaşırdım. Noel Baba Antalya'nın Demre ilçesinde doğmuş. Asıl adı Aziz Nikolas'mış.

Bizim Noel Baba diye bildiğimiz kahraman, şair Moore'nin *Noel'den Önceki Gece* şiirine dayanırmış.

Moore, kırmızı giysili, beyaz kürklü, geyikli kızığı ile çatılara konan ve oyuncakları çuvalıyla çocuklara taşıyan, beyaz sakallı birini anlatmış bu şiirde.

Noel'den Önceki Gece şiirini, çocuklar çok sevmişler.
Şiirin gücü işte!

Bir şiir, bir kahraman yaratmış.

1860'da Thomas Nast bu kahramanı çizmiş ve Noel
Baba ortaya çıkmış.

Küçük bir sır... Noel Baba'nın renkleri aslında Coca
Cola'ya dayanırmış.

Yalnız anlamadığım bir şey var.

Noel Baba daha çok dedeme benziyor.

Zaten dedem yaşında.

Adı Noel Dede olsaydı daha güzel olmaz mıydı?

Bir de her yıl Noel Baba'ya yazılan 600 bin mektu-
bu kimin okuduğunu çok merak ediyordum. Meğer
Leponya'da yaşayan temsili Noel Baba okuyormuş
mektupları.

Siz de Noel Baba'ya mektup yazmak isterseniz, ad-
resini vereyim:

Father Christmas

Rovaniemi LEPONYA

NOEL BABA'YA MEKTUP

Noel Baba lütfen
bana bir kardeş getir
leyleklere söyledim
getirmediler

annem babam
olmaz dedi
evde çok canım sıkılıyor
kardeşim biraz çilli olsun
biraz da yaramaz
Noel Baba
lütfen cevap yaz

SİNDERELLA’NIN AYAKKABISI

Hayatımızdaki her şey birdenbire değişebilir.

Her şey!

Birdenbire!

Şair Orhan Veli’nin şiirindeki gibi.

Her şey birdenbire oldu.

Birdenbire vurdu gün ışığı yere;

Gökyüzü birdenbire oldu;

Mavi birdenbire.

Her şey birdenbire oldu;

Birdenbire tütmeye başladı duman topraktan;

Filiz birdenbire oldu, tomurcuk birdenbire.

Yemiş birdenbire oldu.

Hep korkmuşumdur!

Birdenbire kötü bir haber almaktan ya da kötü bir şey yaşamaktan.

Bir gün tam derse girecektim, babamın öldüğünü öğrendim. Yaşayamayacağım sandım. Birdenbire babasız kaldım.

İnsan makine gibi acıyı da öğütüyor zamanla. Ama beynimizdeki anılar kitabında o acı hep kayıtlı kalıyor. Zaman zaman tekrar acıtıyor. İnsan çok sevdiği birini

kaybedince içinde kırk mum yanarmış. Sonra her gün bir mum söner acı azalır. Ama son mum hiç sönmeyiz, yaşadığımız sürece ince ince yanarmış.

Hayat tiyatro sahnesine benziyor. İnsan, kendi rolünü seçebiliyor bazen. Ama hayvanlar ve bitkiler rollerini seçemiyor. Onların rolü doğuştan belli. Örneğin arı, bal yapmak için dünyadadır.

Sinderella masalını hatırlar mısınız?

Saat on ikide, o harika araba kabak oluyordu. Sinderella eski püskü giysilerle kalıyordu yolda. Ama ayakkabısının büyüü bozulmuyordu. Prens, ülkenin bütün kızlarına denetiyordu o güzelim cam ayakkabıyı.

Ne güzel bir masaldı Sinderella!

Öyle değil mi Geveze?

Sinderella'nın ayakkabısını kışkandı mı yoksa?

Güzelliklerin de birdenbire yok olabileceğini ve onların değerini zamanında bilmemiz gerektiğini öğretmişti bana bu masal.

Sinderella masalı, çeşitli ülkelerde yüzyıllarca anlatılmış. En eski hali Çin'de anlatılanmış. Ayakkabı, altın tabanlı ve altın bağcıklıymış. Fransız anlatılarında ise sincap kürkündenmiş.

Masalı uyarlayan Perrault, cam fikrini daha çok beğenmiş olmalı.

Ayakkabı neden yapılmış olursa olsun, günün sonunda birileri muradına eren, birileri kerevete çıkar.

Sahi, *kerevet* ne demek?

Kerevetin *yatak ve divan* anlamına geldiğini kaç kişi bilir ki? Oysa herkes kullanır bu sözcüğü.

En güzel kerevet, mutlu bir masal sonrası sevdiğimiz kişinin öpücüğüyle rüyaya daldığımız kerevettir.

Gökten her an üç elma düşebilir, elleriniz hep açık olsun!

Bazen insan, bahtını kendi yaratabilir.

BÜYÜK “A” VE KÜÇÜK “a”

herkes bilir
büyük A
küçük a'nın abisidir
birlikte
el ele
gezmeye çıkınca
herkes şaşırır
“Aa” der

10 SANİYE

Uç uç böceğim, annem sana terlik pabuç alacak, diye uçurduğumuz uğur böcekleri barış içinde bir dünya düşüncesiyle bir araya gelmiş.

Siyah benekli kırmızı böcekler, konuşmak için karnat kaldırmaya başlamış birer birer.

En yaşlı uğur böceği ilk sözü almış ve yıllar önce dedesinden dinlediği bir olayı anlatmaya başlamış:

“1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10...

Booommm!

10 saniye.

Yıl 1945.

Saat, sabah 8.15.

Güneş, her sabah olduğu gibi erken saatlerde tüm güzelliğiyle sarısıcak doğmuş, *güneşin ülkesi* denen ülkede.

Sonra...

Japonya'nın Hiroşima kentine 6 Ağustos sabahı atom bombası atılmış. Kentin yüzde altmış, yani yarısından fazlası haritadan silinmiş.

On saniyede 140 bin kişinin hayatı cehennem olmuş. Yarısı ilk on saniyede ölmüş, yarısı can çekişerek iki üç gün içinde.

Ama zararlı etkisi yıllarca devam etmiş.

O gün, sabah 8.15'te Hiroşima'da güneş batmış.
Uzun süre de doğmamış.

İnsanlık tarihinde ilk defa kullanılan bu bombanın adı *Little Boy*, yani *Küçük Çocuk*'muş.

Çocuk sözcüğünü bomba adında kullanmak ne kötü!

Bombayı atan uçağın yardımcı pilotu, dehşetle önündeki deftere "*Allah'ım biz ne yaptık!*" yazmış.

Daha da kötüsü, bombayı atan ülke bu küçük çocuğu büyütmüş.

Adına *Şişman Adam* dediği başka bir canavar yaratmış. Bu bombayı da üç gün sonra Japonya'nın Nagazaki kentine atmış.

Büyümüş ama adam olamamış bomba.

80 bin kişinin daha canına kıymış.

Küçük Çocuk 140 bin, Şişman Adam 80 bin can almış!

Güneşin Oğlu denen Japon İmparatoru kayıtsız şartsız teslim olmuş ve ülkesi o büyük savaşta yenik sayılmış.

Güneş, paramparça ve yanmış insanları görünce bir daha dünyayı aydınlatmamaya ve ısıtmamaya karar vermiş. Ama dünyadaki çocukların hatırı için bu kararından vazgeçmiş." diye sözlerini tamamlamış yaşlı uğur böceği.

Son 3500 yılın, sadece 230 yılını barış içinde geçiren Dünya, üzüntüyle başını öne eğmiş.

İnsanın olduğu her yerde haklarımızı korumaya yönelik kurallar bulunur.

Savaşın bile kuralları vardır.

Çocuklar, kadınlar ve yaşlılar savaşta öldürülmez. Silahını bırakıp ellerini kaldırarak ya da beyaz bayrak sallayarak teslim olan askerlere dokunulmaz. Bu kurallara uymayanlar insanlık suçu işlemiş sayılır.

Ama insana en çok yakışan, savaşmadan yaşamaktır.

Şu anda yeryüzünde, dünyamızı yok edecek kadar silah ve patlayıcı var.

Ne yazık!

Âh ne yazık!

Ve savaş zamanlarından kalma, henüz patlamamış pek çok mayın var. Bunların sebep olduğu ölümler hâlâ devam etmekte.

“Kapıları çalıp herkesten imza toplayalım!” cümlesiyle söz almış sabırsız bir uğur böceği.

Savaş insanlığın ayıbı, diye düşünüyormuş hepsi. Çare arıyorlarmış insanın insanı yok etme vahşetine.

Az önce söz alan uğur böceği,

Çalıyorum kapınızı,

Teyze, amca, bir imza ver.

Çocuklar öldürülmesin,

Şeker de yiyebilsinler.

dizelerini okuyarak imza toplayalım demiş.

Bu uğur böceğinin adı Nazım Hikmet'miş.
Dünya, bayram yeri olurdu savaş olmasaydı.
Bütün uluslar birbirini sevebilseydi.
“Olsun da gör!” diye bağırmış başka bir uğur böceği. Ve devam etmiş:

*O gün gelsin neşemiz tazelensin de gör
Dünyayı hele sen bir barış olsun da gör
Seyreyle gülü bülbülü
Çifter çifter aylar gökyüzünde
Her gece ayın on dördü*

Melih Cevdet Anday'mış onun da adı.

*Âh bu büyüklerin savaş oyunları!
Ne kadar acımasız.
Savaştan oyun olur mu hiç?
Ölmek, öldürmek oyunu olur mu?
Silah, oyuncak olur mu?
Oyuncakçı amca,
Ne çok oyuncakların var;
Top, tank, tüfek, tabanca...
Gövdem titriyor,
Onlara bakınca!*

diye atılmış heyecanla Abdülkadir Bulut adında bir uğur böceği.

Bütün uğur böcekleri çok heyecanlıymış. Yere düş-
tüklerinde bacaklarını vücutlarına toplayarak, ölü
taklidi yapan böcekler onlar değilmiş sanki. Direnme-
ye hazırmış bütün benekleri.

*Kim geri getirecek
Çocukların yüzlerine gülüşleri*

diye soruyormuş şaşkınlık içinde başka bir uğur böce-
ği. Rosemary'miş onun da adı.

Leyleklerin karşısına çıkacak savaş uçaklarından
korkuyormuş Betim Muço.

Başını gökyüzüne kaldırıp şunları mırıldanmış.

*İlkbahar göklerinde leylekler uçuyor
Sıcak ülkelerin
güzel kokularını taşıyan leylekler
Hoş geldiniz leyleklerim, hoş geldiniz!
Ne iyi olur savaş uçakları
ve ölümcül çılgınlıkları
yolunuza çıkmasalar,
Toprağın sıcaklığının yükseldiği
saydam ve duru gök boşluğunda.*

Şaban Akbaba adında başka bir uğur böceği,

*Benim pilotlarım
uçaklarına
bomba değil
çiçek doldurup
düğünde damat gibi
saçacaklar
savaş alanlarına.*

*Böylece
kurtarmış olacaklar
insanlığın onurunu*

diye bağırırken sesi karanlığı yırtmış. Pırıl pırıl bir güneş doğmuş yırtılan karanlıktan.

Bir uğur böceğinin sağ kanadında o ana kadar sessiz kalan Aziz Şakir adlı bir nokta, kardeşlerine ve diğer uğur böceklerinin kanadındaki noktalara seslenmiş:

“Uğurlu kardeşlerim! Her birimiz bir savaşı noktalayabiliriz.”

Bu fikri sevinçle karşılayan böcekler, noktalarını dünyanın dört bir yanına uğurlamış. Her birinin noktası bir savaşı bitirmiş. O gün tam yedi savaş son bulmuş.

Bazı insanlar, uğur böceği uçurarak dilek tutarlar.

Bir gün aynı anda havalanmış bütün uğur böcekleri.

Dünya, bir dilek tutmuş:

“ARTIK İNSAN İNSANI ÖLDÜRMEİN!”

BARIŞ DUASI

kocaman
bir makasım olsa
bir gece
kessem
bütün ülkelerin
sınır çizgilerini

bir sihrim olsa
silsem
insanların hafızasını
unutsalar
bir daha hatırlamasalar
hangi ırk olduklarını

düşmanlık denince
şaşıp kalsalar
anlamasalar

insan insanı
yalnızca sevse
öldürmek bilinmese

ÖZÜR DİLİYORUM

Özür dilemek ve teşekkür etmek, insanın en güzel değerlerindenmiş.

Bunu öğrendiğim gün, Dünya'dan özür dilemeye karar verdim ve bir özür mektubu yazdım.

“Sevgili Dünya,
Senden özür diliyorum.

Önce, arabamızın camından attığım çöpler için özür diliyorum.

Çiğnenmiş bir sakızın bile doğada en az iki yılda yok olduğunu bilmiyordum.

Plastiklerin en az 500, cam şişelerin 400, teneke kutuların 100 yılda yok olduğunu da bilmiyordum.

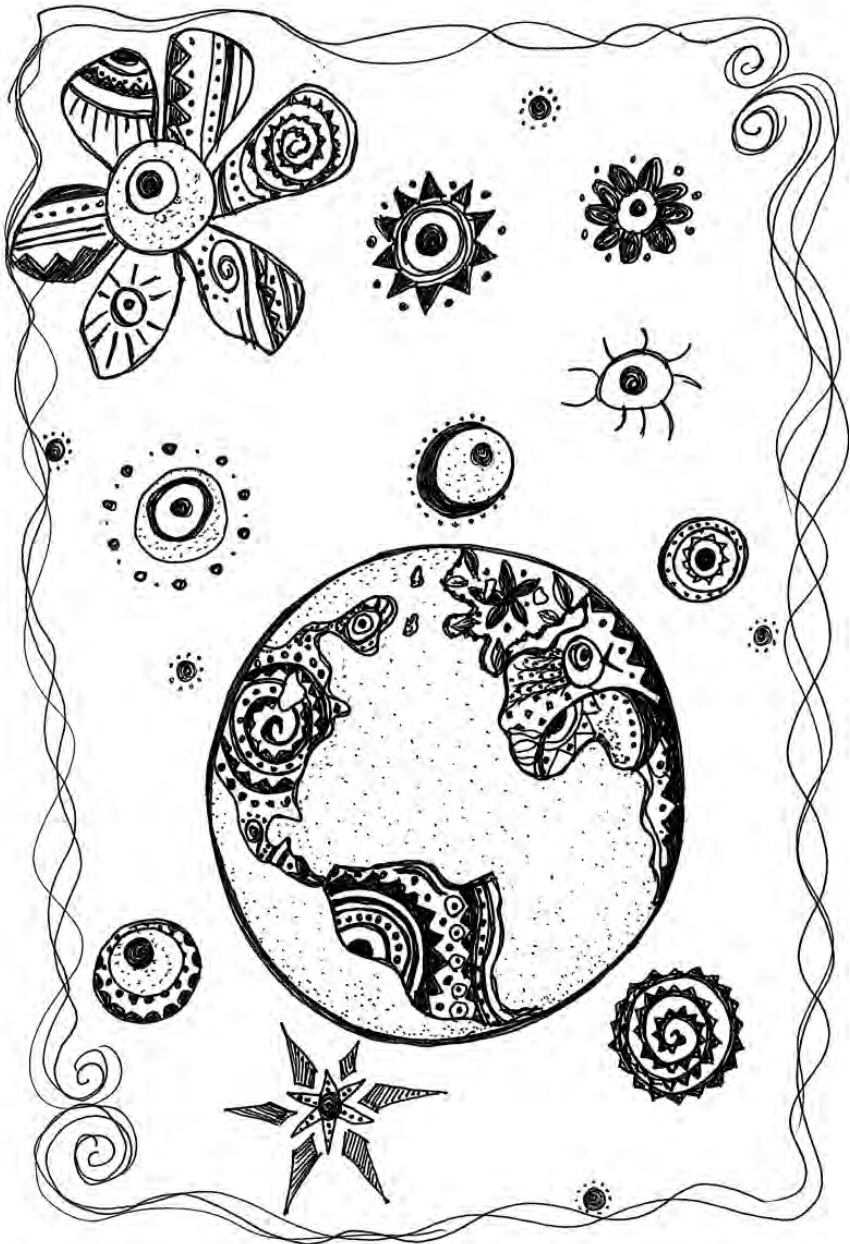
Bunları geri dönüşüme gönderirsek hem doğaya saygısızlık etmemiş hem de faydalı bir iş yapmış olurmuşuz. Geri dönüşüm kutularını daha önce görmediğim için çok üzgünüm.

Şimdi, kendimi affetmek için gördüğüm bütün çöpleri topluyorum.

En büyük sorunlarımızdan birinin çöp sorunu olduğunu artık biliyorum.

İstanbul'da her gün 3 bin ton kâğıt çöpe atılıyor. Bu da binlerce ağaç demek. Zavallı ağaçlar, bir daha hiç geri dönemeyecek.

Kim bilir bugüne kadar kaç ağaç attık çöpe.

Her fırsatta ağaç diksem, beni affeder misin sevgili Dünya? Ağaçlarım bulut yapsa, bulutlar yağmur yağdırsa, yağmur toprağı sulasa, toprak canlıları beslese! Affeder misin beni?

Yolun ortasına pet şişe atan birini uyardığımda “Sana ne? Şişe benim değil mi, istediğim yere atarım.” demişti bir gün.

Ben de “Şişe senin ama Dünya senin değil!” deyince utanıp su şişesini attığı yerden almıştı.

Bitkiler, hayvanlar, dağlar, denizler, bulutlar ile aile olduğumuzu düşünürsek, onlara karşı daha hassas oluruz belki. Ailesinden birine kim zarar vermek ister ki?

Yeryüzü hepimizin evi.

Okula gelirken her sabah yola tükürenlere rastlıyorum. Ders oldu mu bilmem ama yere tüküren birine “Amca, tükürüğünüzü yere düşürdünüz!” dedim.

Bugünlerde Forrest Carter’in yazdığı *Küçük Ağaç’ın Eğitimi* kitabını okuyorum.

Çeroği Kızılderililerinden olan yazar, bu kitapta kendi hayatını anlatıyor.

Forrest Carter yani Küçük Ağaç, anne ve babasını küçük yaşta yitirince beş yaşından on yaşına kadar büyükannesinin ve büyükbabasının yanında kalmış. Onlardan, doğaya bambaşka bir gözle bakmayı öğrenmiş.

Bu kitabı çok sevdim. İnsanın doğa ile uyumlu yaşayabileceğini anlatan bir bilgelik kitabı.

Sevgili Dünya!

Doğadan uzaklaşan insan, insanlığından da uzaklaşmış. Onu kirletmeye hiç hakkımız olmadığını öğrendim. Bizim olmayan bir parayı harcamaya hakkımız olmadığı gibi.

Doğadaki ilk kirlilik, insanın ateşi icat etmesi ve havayı kirletmesi ile başlamış. İnsan zekâsı, hayatı kolaylaştıran çeşitli icatlar yapmış, hayvanları evcilleştirmiş, doğayı değiştirmiş. Milyarlarca canlıdan biriyken, yeryüzünün sahibi gibi davranmaya başlamış.

Bana sunduğun bütün güzellikler için teşekkür ediyorum!

Bir Kızılderili reisinin söylediği sözle mektubumu bitirmek istiyorum.

Son ırmak kurduğunda, son ağaç yok olduğunda, son balık öldüğünde, beyaz adam paranın yenmeyen bir şey olduğunu anlayacak.”

DÜNYA DER Kİ

sevmezsen beni
acım bedenini
dağlar

yaralarsan
karnımdaki çocuklar
ağlar

kirletsen
torunların
karalar bağlar

aynayım ben
aynayım
tüm insanlara

SUSMA ÇUKURU

Biz ocukken ağaç dallarından atlar yapardık.

Gelincik çiçeğinden gelinler...

Papatyadan kraliçe taları...

Ben en çok topraktan Őekiller yapmayı ve derede kâğıttan gemiler yzdrmeyi severdim.

Kâğıt gemilerim uzaklara giderken hayaller kurardım. Geveze'ye hayallerimi anlatırdım.

Anlatırdım, anlatırdım...

Galiba çok konuŐan bir ocuktum.

Sonra susmayı oğrendim. Susmakla dinlemeyi aynı zamanda oğrendim.

Konuşmak ihtiyaç, susmak sanattır, derdi büyükannem. Susmanın içinde büyük bir bilgelik varmış.

ocukluğumun oyuncakları artık unutuldu. Yalnızca iki oyuncak var günümüzde.

Küçüklerin de büyüklerin de oyuncağı bilgisayar ve cep telefonu.

Gz göze konuŐmuyor artık insanlar.

Gz göze susmuyor da...

Günümüzün insanı, ninnilerle uyumuyor, kitap okumuyor, masal dinlemiyor. Gelincikten gelin yapmayı bilmiyor.

Bykannemi zledim.

Bugün Geveze'ye onun anlattığı bir öyküyü anlattım. Geveze ağladı.

Yaz tatilini büyükannemde geçirmiştım. Her konuyu çok iyi biliyormuşum gibi durmadan konuşuyordum. Beni gülümseyerek dinliyordu.

Bir gün üst dudağımın üstündeki çukuru gösterip “Bu nedir, biliyor musun?” dedi.

“Hayır!” dedim şaşkınlıkla.

“Onun adı *susma çukuru*. Susmak zordur, susamaktan bile zordur.” dedi.

Sonra büyükannem, *susma çukurunun* öyküsünü anlattı.

İnsanlar doğarken çocuk perisi, parmağı ile dudağımızın üstünü bastırıp tam orta yere bir iz bırakmış. Bazen *susmamız gerektiğini* hatırlayalım diye yaparmış bunu.

Dudağımın üstündeki *susma çukurunu* ve büyükannemi hiç unutmadım.

Büyükannem bir gün sonsuz sustu. Onun yattığı yeryüzü çukuruna gittiğimde, parmaklarım dudağımın üstündeki çukuru buluyor.

Dinlemek bana büyükannemden kalan miras oldu.

Ama yeri geldiğinde bağırarak bile gerekebilir. Bunu da yaşam öğretti bana.

Bugün dereye gidip kâğıttan gemiler bırakacağım suya.

Hayaller kuracağım.
Gelincikten gelin yapacağım.
Bugün bilgisayarımı ve cep telefonumu susturacağım.
Biraz da pişmiş topraktan büyükanneler yapacağım.
Büyükanneler torunlarının hayallerini dinleyecek-
ler uzun uzun.
Sonra çocukları dinleyen büyükler yapacağım.
Pişmiş topraktan...

SUSMAK ve KONUŞMAK

susmak buğday tarlasına benzer
konuşmak yağmura

susmak masal dinlemekle başlar
konuşmak ayağa kalkmakla

susmak konuşmaktır kimi zaman
konuşmak hiçbir şey söylememek

sözün varsa söyleyecek, sus pus olma
sözün varsa, bağır bağır konuşmak gerek

NAZAR DEĞMESİN RENGİNİZE

Sait Faik Abasıyanık, benim en sevdiğim öykü yazarlarından biridir. *Son Kuşlar* ve *Hişt, Hişt!..* öykülerine bayılırım.

Sait Faik Abasıyanık, *çiçek ve balık adlarını bilmeyen öykü yazamaz*, der.

Ben de, *çiçek, balık, kuş ve renk adlarını bilmeyen şiir yazamaz*, diyorum.

Türkçede yüzlerce renk adı var. Ama ne yazık ki çoğu unutulmuş.

Kuzguni, limonküfü, patlıcani, samansarısı, tarçını, zeytuni, camgöbeği, mürdüm, güvez, yavruağzı... gibi renk adlarının kullanıldığına son zamanlarda hiç tanık olmadım.

Sevdiğim bir masal var. Bütün renklerin, siyah ve beyazın aşkından doğduğunu anlatır.

Masalın adı *Beyaz Kız ve Siyah Oğlan*.

Vaktizamanında bir Beyaz Kız bir de Siyah Oğlan varmış. Beyaz Kız Arabistan'da, Siyah Oğlan İran'da dünyaya gelmiş.

Bu sözcükler de zaten Arapça ve Farsçaymış. Ak ve Kara adında ikiz kardeşleri varmış.

Beyaz Kız, Siyah Oğlan'ı pek severmiş. Her gün göl kenarına gider ona şiirler yazarmış.

Siyah Oğlan ise uzak ülkelere gitme düşleri kurarmış. Beyaz Kız'a değil de başka yönlere bakarmış.

Gitmelere açık mış, bütün siyah oğlanlar gibi. Beyaz Kız bütün beyaz kızlar gibi, birlikte gitmek istermiş uzaklara.

Beyaz Kız, bir gün gl kenarından dönerken Siyah Oğlan'la karşılaşmış. Kalbindeki şiirler yavaşça kayıp yere düşmüş ve kırılmış. Düşen şiirlerin sesinden rken ağaçlar yapraklarını dökmüş. Kırık şiirler zamanının adı o gün sonbahar olmuş. Her taraf sarıya bürünmüş.

Gidiyormuş Siyah Oğlan.

Hem de hiçbir şey söylemeden.

Canı acımış Beyaz Kız'ın. Derin bir nefes çekmiş içine. İçinde oyalanmış bir süre nefes, sonra vermiş nefesini.

Verilen bu nefes gökyüzü ve denizi maviye boyamış.

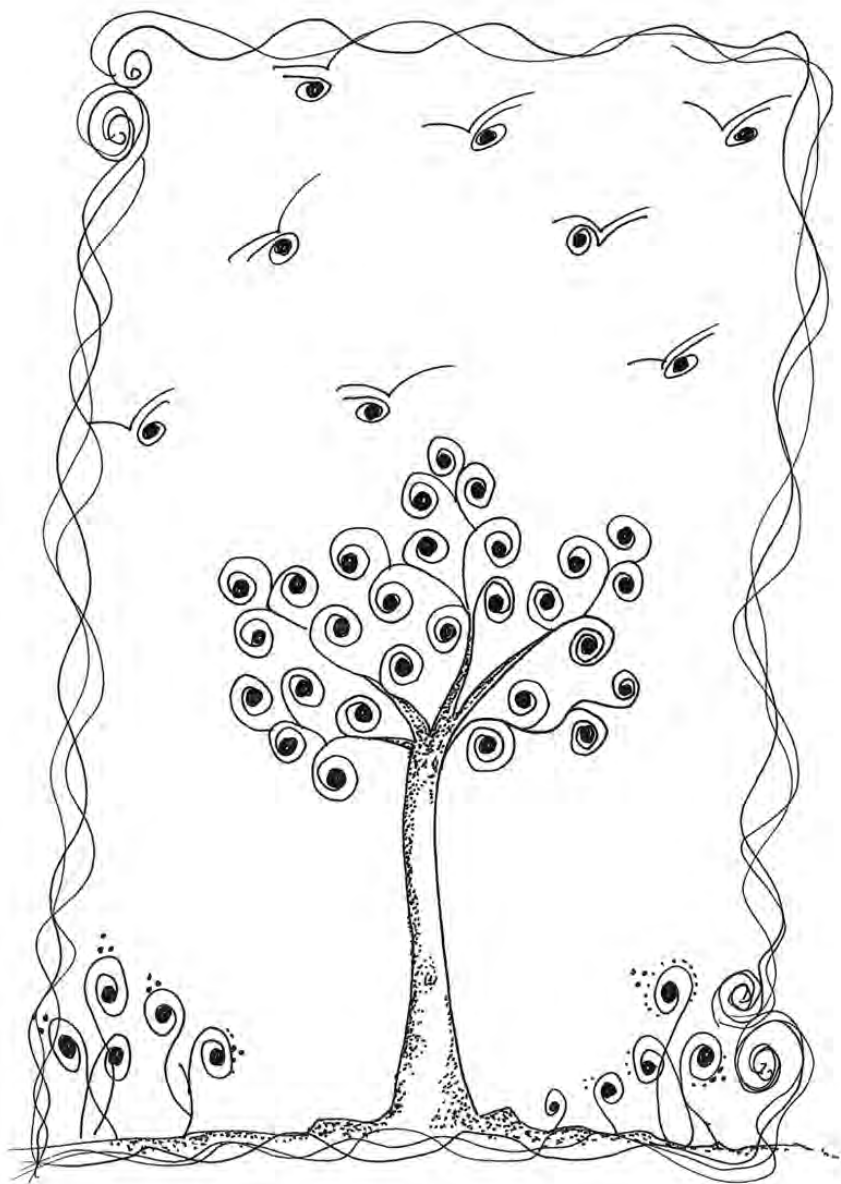
Beyaz Kız'ın kan akışı hızlandıķça, kırmızı renk belirmiş doğada.

Gitmiş Siyah Oğlan.

Beyaz Kız, Siyah Oğlan'ın döneceğine inanmak istemiş, bir umut büyütmüş içinde. Byttğ umutla otlar, ağaçlar, dağlar hep yeşil olmuş.

Rzgrda bu renkler birbirine değdikçe sınırsızca ara renkler olmuş.

Beyaz renk ülkemizde, saflığı ve temizliği anlatır. Oysa Çin'de ve Hindistan'da beyaz renk, ölümün, kötülüğün ve yasın sembolüdür.

Siyah renk bizde ölüm ve hüzündür. Japonya'da mutluluk.

Büyük bilim adamı Einstein, dikkati dağılmasın diye siyah perdeli odalarda çalışmayı tercih edermiş. Elbiselerinin hepsi siyahmış. Bugün ne giysem, diye zaman kaybetmekten hoşlanmazmış.

Boğaların kırmızıya saldırdığı söylenir. Sanırım boğaların renk körü olduğunu bilmeyenlerin uydurması bu.

Arapçada göz anlamına gelen *nazar* sözcüğünü duymuşsunuzdur. Göz boncuğu da denen nazar boncuğunun rengi mavidir. Mavi rengin kan akışını yavaşlattığına inanılır. Kan akışının yavaş olması enerji düşüklüğü yaratır. Enerjisi düşük insanın etkileme gücü düşük olur. *Delikanlı* sözcüğü kan akışı ile ilgili olsa gerek.

Mavinin emme özelliği varmış. Kötü bakışları emeceğine olan inançla nazar boncuğu ülkemizde çok kullanılır.

Nazar değmesin keyfinizin rengine!

Nazar değmesin hiçbir renge!

Rengârenk bir dünyada yaşamak ne güzel!

Ve bu renkleri görebilmek, ne büyük şans!

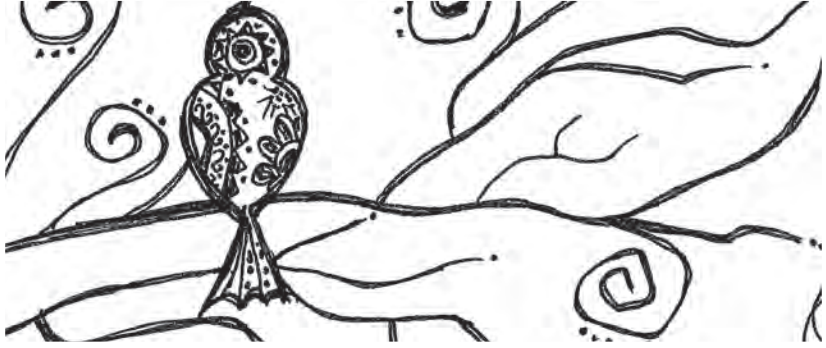
En güzel eğlence de ana renkleri karıştırıp ara renkler bulmak bence.

Bir renk bulmaya ne dersiniz?.

Bulduğumuz renk bizim rengimiz olsun ve ona bir ad verelim.

Siyah Oğlan, dönmüş mü dersiniz Beyaz Kız'a?
Bilinmez!

İnsanın sevdiğine dönmesinin veya hiç dönmemesinin bir rengi olsa bu rengin adı ne olurdu dersiniz?

KEDİLER ÜLKESİ

Kediler ülkesinin kedileri, yalnızlıklarını gidermek için insan beslemiş. Onlara Fıstık, Pamuk, Maviş, Te-kir... gibi adlar verip severlermiş.

Kedilerin çoğu insan severmiş ama insanlara kötü davranan kediler varmış. Köpekler ülkesinde, kuşlar ülkesinde, eşekler ülkesinde, kaplumbağalar ülkesin-de de bu tür davranışlar görülürmüş.

İnsanların ayaklarına teneke bağlayan, onlara taş atan, küçük bir kafeste insan besleyen kediler bile varmış. Hatta *insanat bahçesine* gittiklerinde onlara küçük sopalarla eziyet edenler olurmuş.

Kediler ülkesinin nüfusu çok kalabalıkmış. Çünkü dişi bir kedi yılda iki üç defa doğum yapar, her doğum-da birle sekiz arası yavru sahibi olurmuş. Yani her ke-dinin ortalama yüzün üzerinde yavrusu varmış. Hatta Tabby adlı bir kedi 420 yavru ile bu rekora sahipmiş.

Çok uykucuymuş kediler ülkesinin halkı. Her gün ortalama on altı saat uyurlarmış. Yedi yaşına gelen bir kedi, hayatının sadece iki yılını uyanık geçirirmiş.

Bir kedi başka bir kediye *miyav* demez, bu sesi an-cak insanlara karşı çıkarırmış.

Görüş açıları sayesinde insanlardan daha iyi görür-ler, bu nedenle kendilerini üstün sayarlarmış.

Çok eski yıllarda vahşi olan kediler zamanla evcilleşip bağımsızlıklarını ilân etmiş. Ama hâlâ vahşi hayatlarına devam edenler varmış.

Süt içmeyi, ekmek ve balık yemeyi pek severlermiş.

Çok ama çok esnek bir halkmış kedi halkı. Köprücük kemikleri olmadığı için kafalarının geçtiği her yerden gövdeleri de geçermiş.

Yüz metre yükseklikten sırtüstü atladıklarında kuyruklarının yardımı ile ayaklarının üzerine düşecek şekilde dönerlermiş.

Dört ayaklarını paraşüt gibi açtıkları için zarar görmeleri mümkün değilmiş. Yüz metreden bile atlayabilirlermiş. Yüz metrenin otuz iki katlı bir apartman yüksekliğine eşit olduğu düşünülürse, kedilerin uçuş zevkini tattığını düşünebiliriz.

Fakat ilginçtir, kediler yedinci kattan atladıklarında frenleme sistemine geçemedikleri için zarar görebilirlermiş.

Kediler ülkesinin halkı, boyunlarına ip bağladıkları insanları sokakta gezdirirmiş. Bunu köpekler ülkesinin halkı da yaparmış.

Sokakta yaşayan insanların sayısı azalsın diye, toplu olarak insanları zehirledikleri olurmuş. Çünkü sokaklar başıboş insanla dolunca kediler bundan rahatsız olurmuş.

İnsansever dernekler kuran bazı kediler karşı çıkmışlar bu vahşete ama engel olamamışlar.

Güneşli bir gün Maviş adlı bir sokak insanı, mutluluk içinde hopyaya zıplaya dolaşıyormuş.

“Oh!” demiş, “Ne güzel bir gün!”

Mutlulukla yerde bulduğu yiyecek kırıntılarını yemiş. Yağmur suyundan oluşan küçük göletten su içmiş.

Kedilerin evlerine bakmış ve içinden “Kim bilir ne kadar mutludur şu kediler.” demiş. “Çünkü aileleri ile birlikte yaşıyorlar. Oysa biz insanlar, darmadağın yaşıyoruz. Annem, babam, kardeşlerim olsaydı keşke! Onlar beni kötü kalpli kedilerin davranışlarından korurdu.”

Maviş bunları düşünürken yanına yaklaşan iki kedi görmüş.

Kediler ülkesinin en yaramaz ve acımasız kedileriymiş bunlar. İnsanları yakalayıp kollarını tek tek kopararak onlara acı vermekten zevk alıyorlarmış. Sapanla insanlara taş atıp gülüyorlarmış.

Çok korkmuş Maviş.

Tam bir ağacın arkasına saklanacağı sırada yakalanmış.

Çaresizlik içinde bağırılmaya başlamış zavallı Maviş.

“Anneee!”

İnsanların korktuklarında çıkardıkları sesmiş bu.

Saç telleri koparıldıkça bağırıyormuş Maviş.

“Anneeeee!”

“Anneeeee!” diyerek büyük bir acıyla uykudan uyanmış Mehmet.

Kocaman açılmış gözlerle sepetinde uyuyan kedisi Maviş’e bakmış.

Önceki gece yaptığı hata birdenbire kafasına “Dank!” edivermiş.

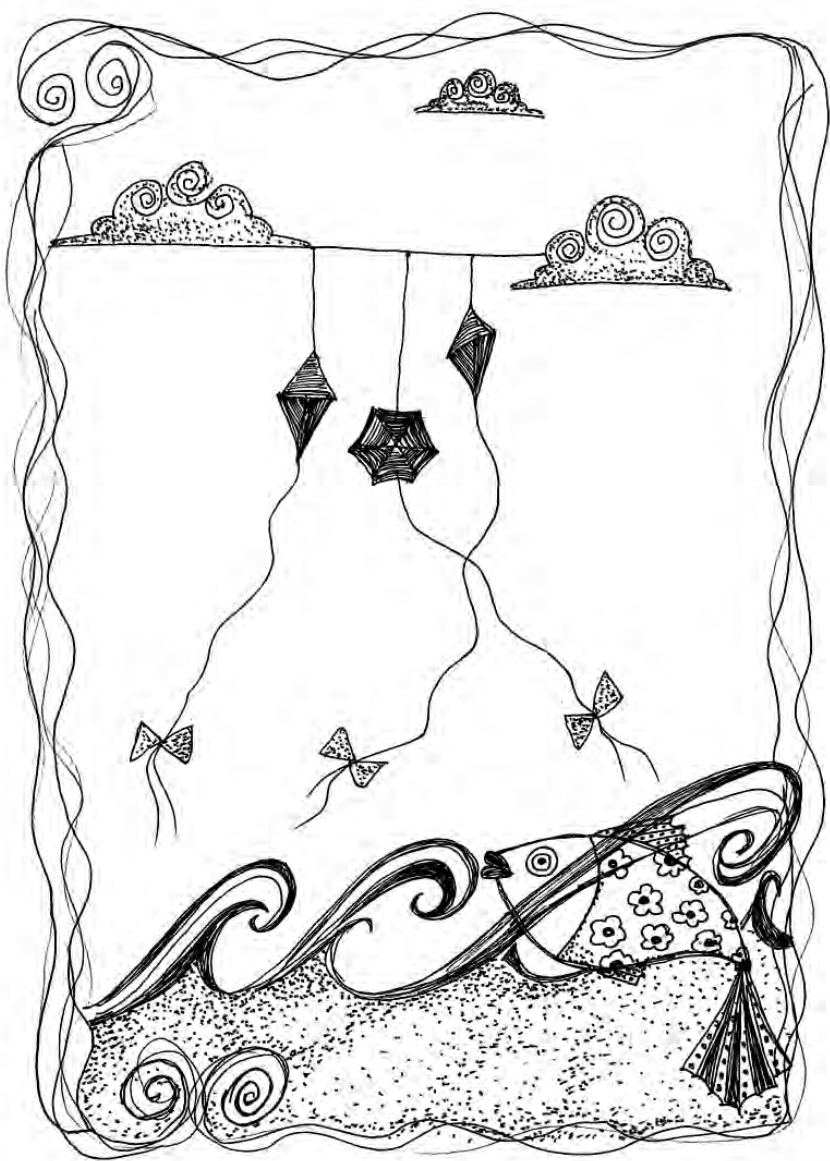
KEDİLİ ŞARKI

yalnızım sokakta
ayağına sarıldım korkma
miyaaavvv

kuyruğumla sevgimi
yazdım bak havaya
miyav miyav miyav

meeeert!
aç kapıyı bana
sen de otur koltuğa
tom ve jerry başladı
miyaaaavvvv

katılsın herkes şarkıya
haydi şimdi tam sıra
miii yaaa miii yaaa
miyaaavvvvv

UÇURTMAYLA BALIK TUTMAK

İkimiz birden sevinebiliriz göğe bakalım, diyor Göğe Bakma Durağı şiirinde Turgut Uyar.

Gökyüzüne bakmak için ne çok sebebimiz var. Güneşin doğuşunu ve batışını izlemek, kuşların gökyüzüne yazdığı şiirin güzelliğiyle hayallere dalmak, yıldızların gizemi, Ay'ın türlü halleri, bulutların sevimli şekilleri, gökyüzüne bakma sebeplerimizden sadece birkaçı...

Gökyüzüne bakan insanın, gökyüzüne bakma hali pek güzel gelir bana. Gözler biraz kısılmış, saçlar uzunsa bele doğru sarkmış, beynimiz evrene açılmış... Bu duruş, özgürlük kokan bir duruştur benim için.

İstanbul'un fethedilemez olduğunu düşünen Bizanslılar, düşman Dikilitaş önlerine geldiğinde gökyüzünden bir meleğin inip onlara yardım edeceğine inanıyormuş. Fatih Sultan Mehmet ve ordusu Dikilitaş'a yaklaşıncı Bizanslılar göğe bakmaya başlamış. Bu duruma şaşırın Fatih'in askerleri de ne olduğunu anlamak için gökyüzüne bakmış.

Alın size göğe bakma durağı!

Dikilitaş, şair Turgut Uyar'ın doğumundan 474 yıl önce göğe bakma durağı oluvermiş.

*“Durma kendini hatırlat
Durma göğe bakalım”*

Günde an az beş dakika gökyüzüne bakmalı insan. Denize de en az beş dakika bakmalı. Bulduğumuz yerde deniz yoksa gökyüzünün deniz olduğunu düşünelim! Nasıl mı? Hayal ederek! Şair Sabahattin Ali gibi.

*Görmek istersen denizi
Yukarıya çevir yüzü
Deniz gibidir gökyüzü
Aldırma gönül aldırma*

Bir arkadaşım, “Sırtüstü uçan bir kargayım ben, gökyüzünü seyrederim.” derdi.

Küçükken çimlere sırtüstü uzanıp gökyüzünü seyrederdim. Sırtüstü uçan karga gibi.

Bulutları türlü türlü şekillere benzetip eğlenirdim.

İşte! Şu bulut, küçük bir kuzu.

Şu bulut, tonton bir dede.

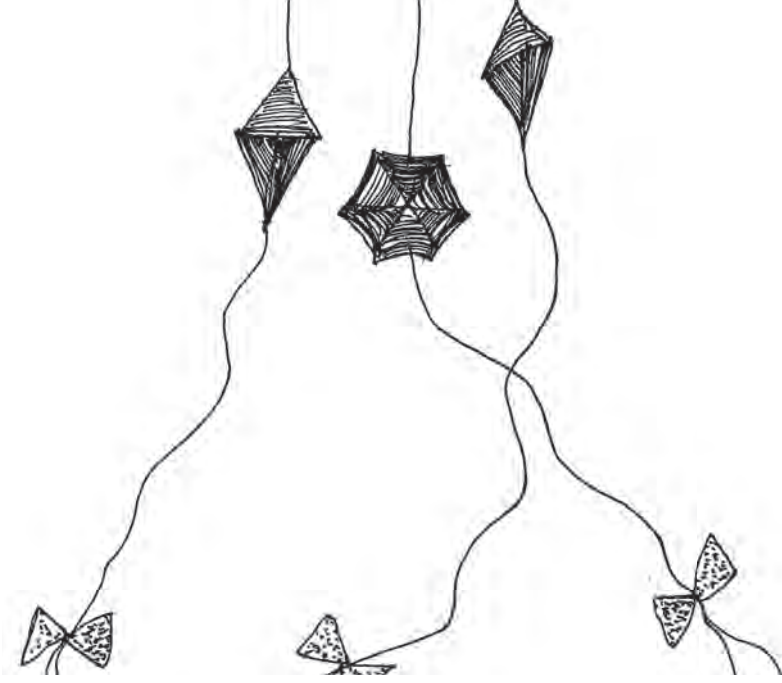
Şu Pamuk Prenses olmalı! Yedi cüceler de peşinde. Arkadaki cadı mı ne?

Gökyüzüne bakmanın en güzel sebeplerinden biri de rüzgârda tatlı tatlı süzülen bir uçurtmayı izlemek olmalı.

Uçurtma sözcüğü kulağıma çok hoş gelir. İçimde çiçek gibi bir şey açar bu sözcüğü duyunca.

Yedi yaşımda ilk uçurtmamı yapmıştım. Bizim oralarda uçurtma satılmazdı. Satılsa da alacak paramız olmazdı.

Uçurtma yapmanın çok eğlenceli olduğunu söylemeliyim. İlk uçurtmamın adı Haberci Kuş'tu.

Uçurtmaları peş peşe bağlayıp uçurtma treni yapmak da mümkün. 1978 yılında Kuzuhiko Asaba 4128 adet uçurtmayı tek bir iple uçurup en büyük uçurtma trenini yapmış.

Uçurtmaların farklı kullanımla amaçları olduğunu öğrenince gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bazıları İkinci Dünya Savaşı'nda gözlem amaçlı kullanılmış. San Francisco depreminin hasar fotoğrafları, uçurtma-

ya bağlanan bir fotoğraf makinesi ile çekilmiş. Dr. Alexander Grahambel, insan taşıyan uçurtma yapmış.

Uçmak eylemi bana hayal kurmayı anımsatır. İlginç hayaller kurunca size de *uçtu bu çocuk*, diyenler olmadı mı?

Bence ne kadar yükseğe uçarsanız o kadar iyi. Çünkü yükseldikçe görüş alanınız genişler.

Uçmak iyidir.

Bugünümüzü büyük hayaller kuran ve yüksekten uçan insanlara borçluyuz. *Hayal kuracak gücünüz varsa gerçekleştirecek gücünüz de vardır*, der Jules Verne.

Kitabın adını ilk okuduğunuzda, uçurtma ile balık tutulur mu, dediniz.

Dediniz, itiraz etmeyin!

Duydum ben sizi.

Evet, tutulur!

Rüzgâr karadan denize estiğinde salın uçurtmanızı denize doğru. Uçurtma ipinin uygun bir yerine bağlayın oltanızı! Oltanız taaa derinden dalsın denize.

Hem uçurtma uçurun hem balık tutun.

Hem de gökyüzüyle denizin mavisini buluşturun gözlerinizde.

Gözlerinize mavi bulaşsın.

Masmavi olun!

Ben de size Hasan Hüseyin Yalvaç'ın *Uçurtma ve Balon* şiirini okuyayım, keyfimiz dört dörtlük olsun.

süslü kuyruğunu sallayarak
süzülüyordu uçurtma
keyfine diyecek yoktu hani
tepeden bakarken insanlara
bir balon yanından
yükselip gitti
işte o zaman
ipinin insanda olduğunu
fark etti
bir balona baktı
bir boynundaki ipe
kahretti
baş aşağı saldı kendini
yere

KUYRUKLU YILDIZ

tanrının
dünyaya gönderdiği
uçurtmalara
kuyruklu yıldız diyoruz

bir de kuyruklu yalan var
onların ipleri kopuyor
uçuramıyoruz

İÇİNDEKİLER

Mazhar Amca / 7
Pabucumun Adı Geveze / 11
Kuşça Konuşalım Anne / 16
Dört Seçenek / 17
Çocukların Kalbidir Çiçekler / 20
Noel Baba'nın Adresi / 21
Noel Baba'ya Mektup / 24
Sinderella'nın Ayakkabısı / 25
Büyük "A" ve Küçük "a" / 29
On Saniye / 30
Barış Duası / 38
Özür Diliyorum / 39
Dünya Der Ki / 43
Susma Çukuru / 45
Susmak ve Konuşmak / 48
Nazar Değmesin Renginize / 49
Kediler Ülkesi / 55
Kedili Şarkı / 59
Uçurtmayla Balık Tutmak / 61
Kuyruklu Yıldız / 67